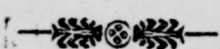

1. Den Sjette:
 Du som i höghet tror sällheten winnas, Lyd
 ej en såfång bedrägelig röst, Lär af en wån,
 att den endast kan finnas, I dina känslor och
 inom ditt bröst.
 2. Okänd och gömd för de mäktigas ska-
 ra, Aldrig jag känd deras ärelust än; Men jag
 är det, som en kung wille vara: Hwad är du
 då? Jag är lycklig, min wån.
 3. I alla händelser ödet må sticka, Ukan
 försåran med Bachus jag ler; Nöjd med mig
 sjelf, med mitt win och min sticka, Säg, kan
 mitt hjerta wål önska sig mer?

Den Sjette:

1. Den Sjette:
 Du som i höghet tror sällheten winnas, Lyd
 ej en såfång bedrägelig röst, Lär af en wån,
 att den endast kan finnas, I dina känslor och
 inom ditt bröst.

Den Sjette:

1. Den Sjette:
 Du som i höghet tror sällheten winnas, Lyd
 ej en såfång bedrägelig röst, Lär af en wån,
 att den endast kan finnas, I dina känslor och
 inom ditt bröst.
 2. Okänd och gömd för de mäktigas ska-
 ra, Aldrig jag känd deras ärelust än; Men jag
 är det, som en kung wille vara: Hwad är du
 då? Jag är lycklig, min wån.
 3. I alla händelser ödet må sticka, Ukan
 försåran med Bachus jag ler; Nöjd med mig
 sjelf, med mitt win och min sticka, Säg, kan
 mitt hjerta wål önska sig mer?

1. Den Sjette:
 Du som i höghet tror sällheten winnas, Lyd
 ej en såfång bedrägelig röst, Lär af en wån,
 att den endast kan finnas, I dina känslor och
 inom ditt bröst.
 2. Okänd och gömd för de mäktigas ska-
 ra, Aldrig jag känd deras ärelust än; Men jag
 är det, som en kung wille vara: Hwad är du
 då? Jag är lycklig, min wån.
 3. I alla händelser ödet må sticka, Ukan
 försåran med Bachus jag ler; Nöjd med mig
 sjelf, med mitt win och min sticka, Säg, kan
 mitt hjerta wål önska sig mer?

Den Sjette:

GS 1488

Ser nya och wackra

Wisor.

Den Första:

Ronung Ludvig XVI:s af Frankrike af-
skedsång, då han fått sin dödsdom.

O säg, mitt folk, hwad har jag gjort, ic.

Den Andra:

Skilj dig, min tanke, från ledsnad och möda, ic.

Den Tredje:

Min första dag i tiden ic.

Den Fjerde:

Jag mig alltid munter wisar, ic.
Författad af en Sjundare i Bleking.

Den Femte:

Klara källa, ljuswa lunder, ic.

Den Sjette:

Du som i höghet tror sällheten winnas, ic.

Norrköping, Chr. Tornequist, 1846.

—*—
 1. **S**äg, mitt folk, hwad har jag gjort, Som
 så förtörnat dig? Ditt tänkesätt, så ömt så stort,
 Hwad det förändrat sig; Mitt föremål din lycka
 war, Du fann mig alltid god, Nu mördar du
 din kung, din far, Och tömmer grymt hans blod.
 2. I Fransmän, det war ju bland er
 Jag såg min första dag, För mig ej någon rådd-
 ning war; För mig ej någon lag, För öfrigt
 som kan rädda mig Från werldens falska dom,
 Hwad gagnar då att kalla sig Hög och god
 och from.
 3. Meträfer, favoriter än, Ej smittat
 detta bröst, Af dygd och goda seder wån Jag
 lydde årans röst. Om någon gång jag felade,
 War det ej hjertats skuld, Rättvisan jag ej de-
 lade För wånskap eller guld.
 4. Den stora Hendrik ofta siwag, Har
 många fel begått: Dock har han till sin sista
 dag Er wånskap njutit fått; Men Ludwig, som
 befrämjat ömt Er sällhet och ert wål, Har ni till
 grymma plågor dömt, Och sängslat i ett en träl.
 5. Om detta blod er lycka gör, O töm-
 men då det ut: I sådant fall jag willigt dör,
 Och dör ett nesligt slut; Men måtte aldrig hån-
 den tung, På eder falla ner, Det önskar en o-
 lycklig kung, Som för er sällhet ber.

Den Fjärde.

—*—
 1. **S**äg, mitt folk, hwad har jag gjort, Som
 så förtörnat dig? Ditt tänkesätt, så ömt så stort,
 Hwad det förändrat sig; Mitt föremål din lycka
 war, Du fann mig alltid god, Nu mördar du
 din kung, din far, Och tömmer grymt hans blod.
 2. I Fransmän, det war ju bland er
 Jag såg min första dag, För mig ej någon rådd-
 ning war; För mig ej någon lag, För öfrigt
 som kan rädda mig Från werldens falska dom,
 Hwad gagnar då att kalla sig Hög och god
 och from.
 3. Meträfer, favoriter än, Ej smittat
 detta bröst, Af dygd och goda seder wån Jag
 lydde årans röst. Om någon gång jag felade,
 War det ej hjertats skuld, Rättvisan jag ej de-
 lade För wånskap eller guld.
 4. Den stora Hendrik ofta siwag, Har
 många fel begått: Dock har han till sin sista
 dag Er wånskap njutit fått; Men Ludwig, som
 befrämjat ömt Er sällhet och ert wål, Har ni till
 grymma plågor dömt, Och sängslat i ett en träl.
 5. Om detta blod er lycka gör, O töm-
 men då det ut: I sådant fall jag willigt dör,
 Och dör ett nesligt slut; Men måtte aldrig hån-
 den tung, På eder falla ner, Det önskar en o-
 lycklig kung, Som för er sällhet ber.

Den Första.

—*—
 1. **S**äg, mitt folk, hwad har jag gjort, Som
 så förtörnat dig? Ditt tänkesätt, så ömt så stort,
 Hwad det förändrat sig; Mitt föremål din lycka
 war, Du fann mig alltid god, Nu mördar du
 din kung, din far, Och tömmer grymt hans blod.
 2. I Fransmän, det war ju bland er
 Jag såg min första dag, För mig ej någon rådd-
 ning war; För mig ej någon lag, För öfrigt
 som kan rädda mig Från werldens falska dom,
 Hwad gagnar då att kalla sig Hög och god
 och from.
 3. Meträfer, favoriter än, Ej smittat
 detta bröst, Af dygd och goda seder wån Jag
 lydde årans röst. Om någon gång jag felade,
 War det ej hjertats skuld, Rättvisan jag ej de-
 lade För wånskap eller guld.
 4. Den stora Hendrik ofta siwag, Har
 många fel begått: Dock har han till sin sista
 dag Er wånskap njutit fått; Men Ludwig, som
 befrämjat ömt Er sällhet och ert wål, Har ni till
 grymma plågor dömt, Och sängslat i ett en träl.
 5. Om detta blod er lycka gör, O töm-
 men då det ut: I sådant fall jag willigt dör,
 Och dör ett nesligt slut; Men måtte aldrig hån-
 den tung, På eder falla ner, Det önskar en o-
 lycklig kung, Som för er sällhet ber.

—*—
 1. **S**äg, mitt folk, hwad har jag gjort, Som
 så förtörnat dig? Ditt tänkesätt, så ömt så stort,
 Hwad det förändrat sig; Mitt föremål din lycka
 war, Du fann mig alltid god, Nu mördar du
 din kung, din far, Och tömmer grymt hans blod.
 2. I Fransmän, det war ju bland er
 Jag såg min första dag, För mig ej någon rådd-
 ning war; För mig ej någon lag, För öfrigt
 som kan rädda mig Från werldens falska dom,
 Hwad gagnar då att kalla sig Hög och god
 och from.
 3. Meträfer, favoriter än, Ej smittat
 detta bröst, Af dygd och goda seder wån Jag
 lydde årans röst. Om någon gång jag felade,
 War det ej hjertats skuld, Rättvisan jag ej de-
 lade För wånskap eller guld.
 4. Den stora Hendrik ofta siwag, Har
 många fel begått: Dock har han till sin sista
 dag Er wånskap njutit fått; Men Ludwig, som
 befrämjat ömt Er sällhet och ert wål, Har ni till
 grymma plågor dömt, Och sängslat i ett en träl.
 5. Om detta blod er lycka gör, O töm-
 men då det ut: I sådant fall jag willigt dör,
 Och dör ett nesligt slut; Men måtte aldrig hån-
 den tung, På eder falla ner, Det önskar en o-
 lycklig kung, Som för er sällhet ber.

—*—
 1. **S**äg, mitt folk, hwad har jag gjort, Som
 så förtörnat dig? Ditt tänkesätt, så ömt så stort,
 Hwad det förändrat sig; Mitt föremål din lycka
 war, Du fann mig alltid god, Nu mördar du
 din kung, din far, Och tömmer grymt hans blod.
 2. I Fransmän, det war ju bland er
 Jag såg min första dag, För mig ej någon rådd-
 ning war; För mig ej någon lag, För öfrigt
 som kan rädda mig Från werldens falska dom,
 Hwad gagnar då att kalla sig Hög och god
 och from.
 3. Meträfer, favoriter än, Ej smittat
 detta bröst, Af dygd och goda seder wån Jag
 lydde årans röst. Om någon gång jag felade,
 War det ej hjertats skuld, Rättvisan jag ej de-
 lade För wånskap eller guld.
 4. Den stora Hendrik ofta siwag, Har
 många fel begått: Dock har han till sin sista
 dag Er wånskap njutit fått; Men Ludwig, som
 befrämjat ömt Er sällhet och ert wål, Har ni till
 grymma plågor dömt, Och sängslat i ett en träl.
 5. Om detta blod er lycka gör, O töm-
 men då det ut: I sådant fall jag willigt dör,
 Och dör ett nesligt slut; Men måtte aldrig hån-
 den tung, På eder falla ner, Det önskar en o-
 lycklig kung, Som för er sällhet ber.

—*—
 1. **S**äg, mitt folk, hwad har jag gjort, Som
 så förtörnat dig? Ditt tänkesätt, så ömt så stort,
 Hwad det förändrat sig; Mitt föremål din lycka
 war, Du fann mig alltid god, Nu mördar du
 din kung, din far, Och tömmer grymt hans blod.
 2. I Fransmän, det war ju bland er
 Jag såg min första dag, För mig ej någon rådd-
 ning war; För mig ej någon lag, För öfrigt
 som kan rädda mig Från werldens falska dom,
 Hwad gagnar då att kalla sig Hög och god
 och from.
 3. Meträfer, favoriter än, Ej smittat
 detta bröst, Af dygd och goda seder wån Jag
 lydde årans röst. Om någon gång jag felade,
 War det ej hjertats skuld, Rättvisan jag ej de-
 lade För wånskap eller guld.
 4. Den stora Hendrik ofta siwag, Har
 många fel begått: Dock har han till sin sista
 dag Er wånskap njutit fått; Men Ludwig, som
 befrämjat ömt Er sällhet och ert wål, Har ni till
 grymma plågor dömt, Och sängslat i ett en träl.
 5. Om detta blod er lycka gör, O töm-
 men då det ut: I sådant fall jag willigt dör,
 Och dör ett nesligt slut; Men måtte aldrig hån-
 den tung, På eder falla ner, Det önskar en o-
 lycklig kung, Som för er sällhet ber.

—*—
 1. **S**äg, mitt folk, hwad har jag gjort, Som
 så förtörnat dig? Ditt tänkesätt, så ömt så stort,
 Hwad det förändrat sig; Mitt föremål din lycka
 war, Du fann mig alltid god, Nu mördar du
 din kung, din far, Och tömmer grymt hans blod.
 2. I Fransmän, det war ju bland er
 Jag såg min första dag, För mig ej någon rådd-
 ning war; För mig ej någon lag, För öfrigt
 som kan rädda mig Från werldens falska dom,
 Hwad gagnar då att kalla sig Hög och god
 och from.
 3. Meträfer, favoriter än, Ej smittat
 detta bröst, Af dygd och goda seder wån Jag
 lydde årans röst. Om någon gång jag felade,
 War det ej hjertats skuld, Rättvisan jag ej de-
 lade För wånskap eller guld.
 4. Den stora Hendrik ofta siwag, Har
 många fel begått: Dock har han till sin sista
 dag Er wånskap njutit fått; Men Ludwig, som
 befrämjat ömt Er sällhet och ert wål, Har ni till
 grymma plågor dömt, Och sängslat i ett en träl.
 5. Om detta blod er lycka gör, O töm-
 men då det ut: I sådant fall jag willigt dör,
 Och dör ett nesligt slut; Men måtte aldrig hån-
 den tung, På eder falla ner, Det önskar en o-
 lycklig kung, Som för er sällhet ber.

—*—
 1. **S**äg, mitt folk, hwad har jag gjort, Som
 så förtörnat dig? Ditt tänkesätt, så ömt så stort,
 Hwad det förändrat sig; Mitt föremål din lycka
 war, Du fann mig alltid god, Nu mördar du
 din kung, din far, Och tömmer grymt hans blod.
 2. I Fransmän, det war ju bland er
 Jag såg min första dag, För mig ej någon rådd-
 ning war; För mig ej någon lag, För öfrigt
 som kan rädda mig Från werldens falska dom,
 Hwad gagnar då att kalla sig Hög och god
 och from.
 3. Meträfer, favoriter än, Ej smittat
 detta bröst, Af dygd och goda seder wån Jag
 lydde årans röst. Om någon gång jag felade,
 War det ej hjertats skuld, Rättvisan jag ej de-
 lade För wånskap eller guld.
 4. Den stora Hendrik ofta siwag, Har
 många fel begått: Dock har han till sin sista
 dag Er wånskap njutit fått; Men Ludwig, som
 befrämjat ömt Er sällhet och ert wål, Har ni till
 grymma plågor dömt, Och sängslat i ett en träl.
 5. Om detta blod er lycka gör, O töm-
 men då det ut: I sådant fall jag willigt dör,
 Och dör ett nesligt slut; Men måtte aldrig hån-
 den tung, På eder falla ner, Det önskar en o-
 lycklig kung, Som för er sällhet ber.

—*—
 1. **S**äg, mitt folk, hwad har jag gjort, Som
 så förtörnat dig? Ditt tänkesätt, så ömt så stort,
 Hwad det förändrat sig; Mitt föremål din lycka
 war, Du fann mig alltid god, Nu mördar du
 din kung, din far, Och tömmer grymt hans blod.
 2. I Fransmän, det war ju bland er
 Jag såg min första dag, För mig ej någon rådd-
 ning war; För mig ej någon lag, För öfrigt
 som kan rädda mig Från werldens falska dom,
 Hwad gagnar då att kalla sig Hög och god
 och from.
 3. Meträfer, favoriter än, Ej smittat
 detta bröst, Af dygd och goda seder wån Jag
 lydde årans röst. Om någon gång jag felade,
 War det ej hjertats skuld, Rättvisan jag ej de-
 lade För wånskap eller guld.
 4. Den stora Hendrik ofta siwag, Har
 många fel begått: Dock har han till sin sista
 dag Er wånskap njutit fått; Men Ludwig, som
 befrämjat ömt Er sällhet och ert wål, Har ni till
 grymma plågor dömt, Och sängslat i ett en träl.
 5. Om detta blod er lycka gör, O töm-
 men då det ut: I sådant fall jag willigt dör,
 Och dör ett nesligt slut; Men måtte aldrig hån-
 den tung, På eder falla ner, Det önskar en o-
 lycklig kung, Som för er sällhet ber.

fins så många wänner, Som will gerna ha ett
 bett, Endast för den goda lärdom, Som de dig
 och mig ha gett.

Den Femte.

—*—
 1. **A**lara fölla, lustwa lunder, Som så ofta
 vittnen war, Till de många glada stunder,
 Jag hos dig fördrifwit har.
 2. Denna sälla stund försvinner, Dessa
 dar gå snart förbi, Jag ej mer det hjerta fin-
 ner, Då jag tänkte lycklig bli.
 3. Emma hägkomst, hwad du plågar,
 Lycklig den ej känsla har, Himmel! ack förlåt
 jag frågar, Hwad din affigt dermed war?
 4. Att du danat detta hjerta, Så bestån-
 digt och så ömt, Jag är född att lida smärta,
 För den som mig kanske glömt.
 5. Himmel, du som ser mitt sinne, Du
 som ser mitt lefnadslopp, Plåna ewigt ur mitt
 minne, Den som stört mitt glada hopp.
 6. Ge'n min ömhet för dig brunnit Uti
 flera sälla dar, Sedan du mitt hjerta wunnit
 Och nu ändtlig segrat har.
 7. När jag endast på dig tänker, När
 jag endast älskar dig, När jag dig mitt hjerta
 skänker, Far du bort och glömmar mig.
 8. Denna saknad gör mig smärta, Denna
 otro tår min själ; Ack! hwad plågor för mitt
 hjerta, Ack! hwad hinder för mitt wål.